

Tyranniets Trojka ? Det imperialistiska projektet i Latinamerika

På svensk-kubanska.se, under ?Kultur? och ?Film? kan man se en dokumentär på 24 minuter som behandlar oroligheterna under våren-sommaren i Nicaragua. Eller gå till: YouTube Video: [YouTube.com/watch?v=TZM2wAbmVnc](https://www.youtube.com/watch?v=TZM2wAbmVnc) ;feature=share

Kuba, Nicaragua och Venezuela hotas idag av USA-imperialismen. Den första salvan av den moderna eran avlossades 1898 när USA tog kontrollen över Kuba, Puerto Rico och Filippinerna i det spansk-amerikanska kriget.

Som Lenin observerade så karaktäriseras imperialismens tidsålder av konkurrensen mellan olika stormakter om dominans. Sådan konkurrens ledde till första världskriget. Lenin kallade förmenta socialister som stödde sina egna imperialistiska regeringar för ?socialimperialister?, socialister till namnet, imperialister i handling. De finns med oss också idag.

USA blev efter 2a världskriget den ledande imperialistmakten och i och med Sovjetblockets sammanbrott konsoliderades USA:s hegemoni än mer. Hegemoni betyder att härska, men också att dominera. USA tolererar inga neutrala, och än mindre fientliga, makter. Som Bush slog fast så kommer USA att kväva varje framväxande konkurrent, oavsett hur obetydlig denne är.

De enda makter som världens dominant tolererar är junior partners som Colombia. En sådan junior partner måste acceptera en nyliberal ekonomi utformad för att tjäna kapitalintressena. Strukturella reformer av ekonomin krävs så att nyliberalismen inte ska kunna rullas tillbaka, så att man inte kan få in tandkrämen i tuben igen. Colombia blev nyligen medlem i NATO. Därmed sattes landets militär under direkt kontroll av Pentagon, inte landets civila regering. USA har sju militärbaser i Colombia för att ? med USA-regeringens ord- ha ?ett full-spektrum? militär dominans i Latinamerika.

Det kanske inte behöver påpekas att Colombia inte har några militärbaser i USA. Inte några andra länder heller, medan USA har ca 1 000 baser utomlands. Till och med den mest krypande och underdåniga av USA:s junior-partners, Storbritannien, är militärt ockuperad av 10 000 USA-soldater.

USA har sin fiendelista klar. 1 november talade nationella säkerhetsrådgivaren John Bolton i Miami och kallade Venezuela, Nicaragua och Kuba för ?tyranniets trojka?. Han beskrev en ?triangel av terror som sträcker sig från Havanna till Caracas till Managua?.

De tre länderna är mål för USA-imperialismen för de utgör vad som skulle kunna kallas ?det goda exemplet hot?. Det vill säga ett alternativ till den nyliberala världsordningen. Dessa länder lider av imperialismens attacker på grund av vad de gjort rätt och riktigt, inte för sina brister. De försöker skapa ett inkluderande samhälle också för kvinnor, minoriteter och fattiga. De försöker bygga länder som istället för att tjäna de rika och mäktiga, ger de arbetande möjligheter, de som behöver stöd mest.

USA:s retorik backas upp av handling. 2015 förklarade Obama att Venezuela utgjorde ?ett utomordentligt hot mot USA:s säkerhet?, och införde sanktioner. Dessa sanktioner har utökats och skärpts under Trump. På liknande sätt har Kuba utsatts för sanktioner i mer än ett halvt sekel, i stor enighet mellan Demokrater och Republikaner. Nu inför USA sanktioner också mot Nicaragua.

Sanktioner från ett land, unilaterala sanktioner, sådana som USA bedriver, är olagliga enligt såväl FN-stadgan som De Amerikanska Staternas Organisations (OAS) stadgar. Det då de utgör en kollektiv bestraffning riktad mot befolkningen. USA:s sanktioner försöker att göra livet så eländigt som möjligt för befolkningen, så att dessa ska ta avstånd från sina valda regeringar. Men de som drabbas värst i Venezuela, de fattiga, är samtidigt de mest hängivna i sitt stöd till president Maduro. Därför har Trump också fört fram ett militärt alternativ för Venezuela. De nyligen valda högerextrema presidenterna Bolsonaro i Brasilien och Duque i Colombia representerar två mäktiga grannländer till Venezuela och konspirerar med USA.

De välanpassade människorättsorganisationerna, sådana som Human Rights Watch, avstår från att fördöma dessa olagliga och omoraliska sanktioner. De beklagar det mänskliga lidandet som sanktionerna åstadkommer, samtidigt som de stöder dem. Inte heller höjer de sina röster mot militär intervention, det grävsta brottet mot mänskliga rättigheter enligt FN-stadgan.

Liberala organisationer, sådana som lobbygruppen Washington Office on Latin America (WOLA) skiljer sig från de hårdföra imperialisterna genom att motsätta säga en militär invasion av Venezuela. Men samtidigt uppmanar de till effektivare och straffande sanktioner. I praktiken spelar de rollen som 'den goda snuten' och ger en liberal täckmantel för inblandning i andra länders affärer. Dessa välfinansierade NGO-er har en svängdörr mellan sig och USA:s regering, där de byter anställda. Så det är inte märkligt att de speglar Washingtons utrikespolitik.

Men hur kommer det sig att vissa organisationer som påstår vara 'vänster?', konsekvent gör sig till eko för imperialismen? De tar djup anstöt över Venezuela, Nicaragua och Kuba, medan de blundar för betydligt större problem i till exempel Mexiko, Colombia och Honduras, samtliga klientstater till USA.

Låt oss se på Nicaragua. För ett år sedan fann opinionsinstitutet Latinobarometro att nicaraguanerna var de som värderade demokratin högst i Centralamerika och de var tvåa i Latinamerika. Daniel Ortega vann presidentvalet 2006 med 38 %, 2011 med 63 % och 2016 med 72,5 %. OAS hade officiella observatörer på plats som bekräftade röstningen. Undersökningar visade att Ortega kanske var den mest populära statschefen på hela västra halvklotet. Som solidaritetsaktivisten Chuck Kaufman noterade så 'vinner inte diktatorer rättvisa val med ökande marginaler.?'

Nicaragua är medlem av den anti-imperialistiska Alliansen för folken för vårt Amerika, ALBA, tillsammans med Kuba, Venezuela, Bolivia och några karibiska ö-stater. När Nicaraguas utrikesminister talade i FN var han dumdristig nog att räkna upp de många brotten från vad Martin Luther King kallade 'den störste våldsvarkaren i världen?', och uttrycka Nicaraguas motstånd mot USA.

Detta är anledningar nog för att ett progressivt alternativ som Nicaragua ska framkalla USA:s fiendlighet. Men frågan är varför de som hävdar att de är vänster attackerar ett land som:

- Hade de högsta ekonomiska tillväxtsiffrorna och den mest stabila ekonomin i Centralamerika
- Det enda land i regionen som producerar 90% av maten de konsumerar
- Fattigdom och extrem fattigdom halverad; landet med den största minskningen av den extrema fattigdomen
- Nådade FN:s Millennium Utvecklingsmål och minskade undernäring med hälften
- Nicaraguanerna har fått tillgång till gratis grundläggande hälsovård och utbildning
- Analfabetism har i stort sett utrotats, från 36% när Ortega tillträdde
- De senaste fem åren har den ekonomiska tillväxten varit 5,2% årligen, enligt Världsbanken och Internationella Valutafonden
- Enligt UNDP det säkraste landet i Centralamerika, med ett av de lägsta talen för kriminalitet i Latinamerika
- Bäst vad gäller jämlikhet mellan könen i Nord-, Mellan- och Sydamerika enligt World Economic Forum Global Gender Gap Report 2017
- Bidrar inte till utvandringen till USA, i motsats till grannländerna El Salvador, Honduras och Guatemala
- Till skillnad från sina grannar har Nicaragua hållit ute knarkkartellerna och genomfört pionjärbete i polisarbete i kommunerna

I april i år hotades allt detta. USA hade öst miljontals dollar till 'demokratifrämjande' program, en omskrivning för omstörtande verksamhet. Plötsligt och oväntat samverkade och intrigerade ledningen av den reaktionära katolska kyrkan, konservativa företagsorganisationer, resterna av de USA-stödda kontras och studenter från privata universitet. De försökte sig på en statskupp.

Tidigare ministrar i Ortegas Sandinistparti, som sedan länge förpassats till glömska medan de drivit allt längre åt höger, blev effektiva propagandister för oppositionen. Genom att uppmanar till våld och skickligt sprida desinformation i en samordnad korszeld i media, försökte de att med olagliga medel uppnå vad de inte lyckats med på demokratisk väg.

Vissa vänstergrupper plockar upp propagandan, modifierar dem och skickar ut den igen. Det är möjligt att de tror på vad de säger, men det finns också lockbeten som finansiering, medieuppmärksamhet, få frotera sig med framstående politiker och priser att vinna för dem när de visar avsky för imperialismens mest horribla övertramp samtidigt som de accepterar dess grundidé. Dessa organisationer, vänster till namnet och höger i handling, återupprepar de imperialistiska kraven att statschefer i progressiva länder

måste avgå, och legitimerar därmed att dessa ledare skulle vara ?diktatorer?. De försöker skilja sig från imperialisterna genom att erbjuda en mytisk rörelse som, enligt dem skall skapa en triumferande socialistisk seger som passar deras linje: Chavism utan Maduro i Venezuela, Sandinism utan Ortega i Nicaragua och den Kubanska Revolutionen utan Kommunistpartiet i Kuba.

Den politiska realiteten i Latinamerika är att en högeroffensiv vildsint attackerar alla regeringar som har någon vänsteranstrykning. George Bush hade rätt; ?antingen är du med oss eller så är du med terroristerna?. Det finns ingen utopisk tredje väg. Var och en av oss måste avgöra vilka som är de verkliga terroristerna när den gigantiska USA-imperialismen rullar ut en nyliberal världsordning.

För tillfället har risken för en kupp i Nicaragua avväjts. Hade den lyckats så skulle landet varit i kaos. Som till och med de mest ihärdiga anhängarna av oppositionen medger så var den enda organiserade styrkan i oppositionen den USA-backade högern som skulle utlösa en terrorregim mot landets Sandinistiska bas.

USA skulle föredra att installera stabila och lydiga högerregeringar, eller till och med militärdiktaturer. Men om inte detta kan uppnås är kaos det alternativ USA föredrar. Libyen, där krigsherrar tävlar om makt och där slavar säljs på öppna marknaden, är modellen som är på väg till Latinamerika.

Kaos är den nya imperialismens plan, särskilt för länderna som John Bolton pekat ut som Tyranniets trojka. Imperialisterna inser att de progressiva sociala rörelserna i Venezuela, Nicaragua och Kuba är alldeles för populära och starka för att uttraderas genom ett byte på presidentposten. USA ser betydligt mer drastiska åtgärder framför sig. Åtgärder som skulle få den blodiga USA-stödda militärkuppen i Chile 1973 att framstå som rena barnleken.

I Venezuela skulle oppositionen mycket väl kunnat ha vunnit presidentvalet i maj 2018 med tanke på den ekonomiska krisen, till stor del orsakad av USA:s sanktioner. Men oppositionen splittrades mellan en moderat falang som ville delta i valet och en hårdför högerlinje som förordade att ta makten med våld och fängsla Chavisterna.

När Venezuelas president Maduro avvisade USA:s krav på att inställa valen och avgå, så betecknades han som en diktator av Washington. Och när den moderate Henri Falcon ställde upp i presidentvalet på en fullständigt nyliberal plattform så gladdes inte Washington. Istället hotade de med att straffa honom. USA lanserade aggressivt ett militärt alternativ för Venezuela, skärpt med kvävande sanktioner och föste över de försiktigare delarna av den venezolanska oppositionen till extremhögern.

USA är inte inställt på att tillåta en mjuklandning för Venezuela. USA:s avsikt är att utrota smittan från progressiva sociala rörelser och den solidariska politik som är arvet av närmare två årtionden av Chavismen. Samma sak gäller Kuba och Nicaragua. Vi måste också lägga till Bolivia som ett mål i Imperiets sikte.

Vi har sett vad Pax Americana har betytt för Mellanöstern. Samma imperialistiska lärobok tillämpas i Latinamerika. Solidaritet med de progressiva sociala rörelserna och deras regeringar krävs. Ett nederlag för dem innebär kaos.

Roger Harris, Venezuelanalysis 181105

https://venezuelanalysis.com/analysis/14134?fbclid=IwAR2jJKWTBRSJ65pymvpppeOW0kkrYfXOC_nUN_GdPOpH8PID4SroWQHi01vk